fan alguns mitjans de comunicació. Cal fer esment d'alguns sigles, com *HB*, *cd-rom* o *CBS*; el diccionari les entra perquè, com se sap, sovint es pronuncien a l'espanyola. Hi manquen, però, altres coses, com ara *oliva*: aquest mot no s'ha de pronunciar amb diftong (**auliva*); però, malgrat que és una pronúncia encara viva en els parlars occidentals, el fet és que no l'entra (potser perquè, certament, està en recessió).

Aquest diccionari conté, per a cada cas, la transcripció fonètica en AFI (alfabet fonètic internacional), a més d'algunes explicacions (tant fonètiques com sobre el significat del mot), adreçades més aviat a un públic no especialitzat. Cal dir que en la transcripció fonètica no fa distincions entre aproximants i oclusives sonores (*b*, *d*, *g*).

El que em sembla més destacable de tot el diccionari, molt més que el sentit de l'obra o el contingut, és que dóna la transcripció en català central i català nord-occidental. És una fita remarcable en la lexicografia catalana: per primera vegada —si exceptuem l'Alcover-Moll— queda recollida una pronúncia altra que la del català central. I això és digne de lloança. (Ara: no hi ha la pronúncia dels sis grans dialectes, i em sembla que hauria estat bé que s'hi inclogués, si més no, la pronúncia valenciana i la baleàrica.)

En resum: sembla, d'entrada, una obra correcta. Té, és clar, alguna mancança, però és comprensible, perquè els diccionaris no poden contenir-ho tot. D'altra banda, és pensat perquè pugui consultar-lo un no lingüista, però això no priva que sigui beneficiós també per a un tècnic lingüístic. Ara només cal demanar que, quan en facin la segona edició, hi incloguin les quatre pronúncies més generals (com a mínim): central, valencià, nord-occidental i baleàric. Si fan això i esmenen alguna de les mancances que hem detectat, podrem afirmar que és un bon diccionari.◆

(Una primera versió d'aquesta ressenya es va passar per la llista de distribució *Zèfir* <http://www.rediris.es/list/info/zefir.html>.)

Qui fou mossèn Alcover?

Víctor PALLÀS

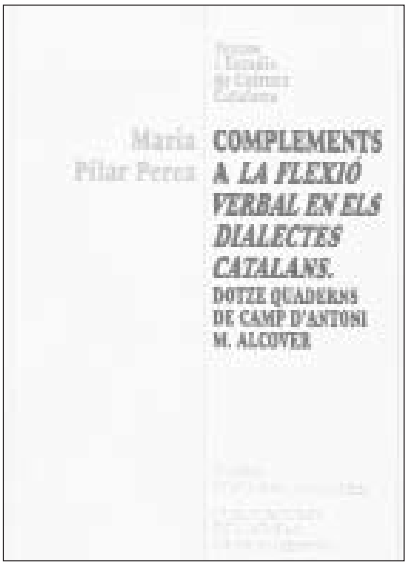

Maria Pilar PEREA
***Complements a la flexió verbal en els dialectes catalans:* dotze quaderns de camp d'Antoni M. Alcover**
Curial edicions catalanes / Publicacions de l'Abadia de Montserrat (amb el suport del Consell Insular de Mallorca)
«Textos i Estudis de Cultura Catalana»
Barcelona 1999.

Qui va ser Antoni M. Alcover? Més d'un es deu haver fet aquesta pregunta en consultar el monumental *Diccionari català-valencià-balear* (DCVB) que ell mateix va emprendre. Aquells deu volums constitueixen una immensa deu lexicogràfica de la qual encara avui bevem. Si ho demanem als savis, ens diran que es tractà d'una persona polèmica que se les tingué ja des d'un bon principi amb l'Institut d'Estudis Catalans (l'any 1918!) després d'haver-ne estat president, fet que el portà a menar una enorme tasca d'investigació en solitari que quallà, amb la posterior col·laboració de l'altre gran lingüista insular Francesc de Borja Moll, en el DCVB. Antoni Maria Alcover (1862-1932), sacerdot des de 1886, vicari general de Mallorca (1898-1916), s'inicià en les lletres amb l'*Aplec de rondaies mallorquines*, una ingent recopilació de 24 volums (des de 1896) i a partir de 1900 llançà la idea, mitjançant la seva coneguda *Lletra de convit*, de la necessitat de fer un exhaustiu diccionari de la llengua. Però per a fer realitat aquest projecte calia una preparació prèvia, un «treball de camp» que ara, al cap d'anys, ha vist la llum pública.

Com a mostra de la seva preocupació per la morfologia verbal, columna vertebral de tota llengua romànica, Alcover havia publicat *La flexió verbal en els dialectes catalans* (entre 1929 i 1932). Una de les bases d'aquest estudi foren els dotze quaderns que la doctora en Filologia Catalana de la Universitat de Barcelona Maria Pilar Perea ha exhumat i ordenat dels arxius i ha preparat per a complementar l'edició informàtica de *La flexió verbal en els dialectes catalans* (el present obliga!).

És la prova de com mossèn Alcover recorregué de 1902 a 1928 els Països Catalans cercant testimoniatge oral de persones vives, especialment adolescents però també vells i infants, dels quals consigna, en força ocasions, noms i cognoms.

Ben interessant és l'apartat (en el volum VIII) que dedica a l'Alguer, que visità en diverses ocasions entre 1913 i 1917 i en temps de prou dificultat per a viatjar! S'hi reprèn aquest interès tan especial que ha tingut la ciutat sarda per a nosaltres. Així, una obra que podria semblar extremadament difícil als ulls dels no iniciats es converteix en un document de valor innegable per l'aparent senzillesa amb què les enquestes són realitzades i explicades. I és un gust constatar com una forma verbal que havíem usat des de la més tendra infància i que ara, llegits i amb carrera, consideràvem com una deformació *vulgar* o, si més no, *dialectal*, resulta que a l'altre cap de l'univers lingüístic catalanoparlant també la diuen (o deien).

Un llibre, doncs, per a la consulta dels especialistes però també d'interès per al lector inquiet que vol saber d'on ve i cap a on va.◆